

РЕШЕНИЕ

№ 3494

гр. София, 29.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Яна Ем. Владимирова Въззивно гражданско дело № 20221100503272 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XX от Гражданския процесуален кодекс.

С решение № 20195457 от 7.10.2021 г. по гр.д. № 57756/2020 г. на Софийски районен съд, 78 състав, е осъден ответникът ЗАД „А. Б.“ АД, ЕИК: *****, да заплати на ищеца ЗД „Б.И.“ АД, ЕИК: *****, на основание чл. 411 от КЗ, сумата от 990,09 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба - 20.11.2020 г., която представлява застрахователно обезщетение в размер от 975,09 лв. за застрахователно събитие, настъпило на 5.12.2019 г. – реализирано пътно-транспортно произшествие между лек автомобил марка „Пежо“, модел „Боксер“, с рег. № *****, с водач В.Л., и лек автомобил марка „Ивеко“, модел „Дейли“, с рег. № *****, собственост на „Б.Л.“ ООД и управляван от Б.Е.В., както и 15 лв. – ликвидационни разходи, както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноси по делото в размер на 390 лв.

Срещу решението в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК е подадена въззивна жалба от ответника ЗАД „А. Б.“ АД, чрез процесуалния му представител адв. Б.С. Жалбоподателят поддържа, че застрахованият от него водач не е виновен за настъпване на процесното ПТП. В тази връзка сочи, че свидетелските показания са противоречиви, а заключението не дало убедителен отговор на въпроса за механизма на ПТП. Не било установено и наличието на противоправно поведение на застрахования при ответника водач, нито на причинна връзка между противоправното поведение, ако такова бъде установено, и вредите. Прави искане обжалваното решение да бъде отменено, а предявените искове отхвърлени, а в условията на евентуалност прави

възражение за съпричиняване. Претендира разноските за двете съдебни инстанции.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК отговор на въззивната жалба е подаден от ищеца ЗД „Б.И.“ АД, чрез процесуалния му представител юрк. Ц. Д.. В отговора са изложени съображения за неоснователност на въззивната жалба. Претендира и присъждането на направените разноски пред въззивната инстанция.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Предявен е иск с правна квалификация чл. 411, ал. 1 КЗ.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми. Решението е и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите на първоинстанционния.

В изпълнение на задълженията си да обсъди всички доводи и твърдения на страните и да изложи свои собствени мотиви по съществото на спора, въззивният съд намира следното:

Встъпването в правата на увреден от страна на застраховател, който го е обезщетил в изпълнение на поети с договор за имуществено застраховане задължения, срещу застрахователя на гражданската отговорност на деликвента - чл. 411, ал. 1 КЗ се обуславя от установяването в доказателствена тежест на ищеца на три групи факти: 1/ наличие на валиден договор за имуществено застраховане с увредения и плащането по него на обезщетение за настъпили вреди, както и на обичайните разноски за неговото определяне; 2/ възникнали права на увредения срещу причинителя на вредите на основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД - т.е., че вредите са причинени от деликвента, с негово виновно и противоправно поведение и 3/ наличие към момента на настъпване на ПТП на сключен валиден договор за застраховка "гражданска отговорност" между деликвента и ответника.

Установено е по делото, а и не се спори, че между ищеца и "Б.Л." ООД бил сключен валиден договор за имуществено застраховане "Автокаска Хит", клауза "П-101", с обект товарен автомобил, марка "Ивеко", с рег.№ *****, и със срок на застрахователно покритие от 11.09.2019 г. до 10.09.2020 г. По силата на договора ищецът е приел да покрива риска от повреди по собственото на застрахования МПС, а последният - да заплати застрахователна премия в размер на 2242.37 лв. Не се спори, че същата била заплатена.

Доказано е също така, че в срока на действие на договора за имуществено застраховане – на 5.12.2019 г. е настъпило застрахователно събитие – пътнотранспортно произшествие в района на гр. Стрелча, с участието на горепосочения застрахован автомобил, управляван от Б.Е.В., и товарен

автомобил "Пежо Боксер" с рег. № *****, управляван от В.Л., за което на 27.03.2020 г. застрахователят /ищецът/ е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер на 975,09 лв. - фактът на осъщественото от ищеца заплащане на застрахователно обезщетение не е бил спорен между страните, както и че за определянето на застрахователното обезщетение същият е направил ликвидационни разноски в размер на 15 лв.

Безспорно е между страните и съществуването на валиден договор за застраховка "Гражданска отговорност" между ответното дружество и собственика на лек автомобил "Пежо" с рег. № *****, към датата на настъпване на процесното пътно-транспортно произшествие.

С регресна покана от 8.04.2020 г. ищецът поканил ответника да му възстанови сумата от 990,09 лв., от която 975,09 лв. – заплатено застрахователно обезщетение и 15 лв. – ликвидационни разноски.

Спорните между страните въпроси по същество във въззивното производство са свързани с това какъв е механизмът на настъпване на процесното пътно-транспортно произшествие, чия е вината за настъпването му.

Настоящият съдебен състав приема, че събраните гласни доказателства чрез разпита на свидетеля В., чиито показания следва да бъдат ценени като ясни, последователни и житейски логични, представените по делото писмени доказателства, в това число двустранен констативен протокол за пътнотранспортно произшествие, както и заключението на вещото лице по допуснатата и изслушана в първоинстанционното производство съдебна автотехническа експертиза, което при преценката му по реда на чл. 202 ГПК следва да бъде кредитирано, обсъдени в съвкупност, установяват деликта и причинната връзка с вредите - вещото лице е посочило, че от техническа гледна точка причината за настъпване на процесното ПТП – настъпил на 5.12.2019 г., около 13,00 ч. удар между движещия се по полагащата му се дясна лента за движение с посока от град Копrivщица към град Стрелча и движещия се в противоположна посока товарен автомобил „Пежо Боксер“ – е отклоняване на водача на товарния автомобил „Пежо Боксер“ в ляво и навлизане в насрещна лента по неизвестни причини.

Възприетият от вещото лице механизъм на ПТП кореспондира напълно с отразеното в попълнения от участвалите в пътнотранспортното произшествие водачи двустранен констативен протокол от 5.12.2019 г. В т. 12 – обстоятелства за уточняване на схемата на ПТП – водачите са отбелязали, че автомобил „А“, който съгласно попълнените в двустранния протокол данни е товарен автомобил марка „Пежо Боксер“, рег. № *****, управляван от В.Л., е навлязъл в лентата за насрещно движение. Протоколът носи подписите на двамата водачи, представен е от ищеца с исковата молба и не е бил оспорен своевременно от ответника.

Описания от свидетеля В. механизъм на ПТП също кореспондира с посочения от вещото лице, както и с отразения в двустранния констативен протокол. Свидетелят сочи, че по пътя между гр. Стрелча и гр. Копrivщица имало много завои. Другият водач не могъл да вземе завой, напуснал лентата си и го ударил. Свидетелят сочи, че другият водач е признал вината си, като е посочил, че е навлязъл в лентата с цел да заобиколи храсти, които имало опасност да одраскат автомобила. Съдът кредитира показанията на свидетеля

като съответни на останалия събран доказателствен материал.

Въззивният съд кредитира и показанията на св. Л. в частта, с която същият е заявил, че на пътя между двете населени места липсва маркировка, както и в частта, с която е заявил, че съгласно подписания двустранен констативен протокол той е виновен за настъпване на процесното пътно-транспортно произшествие, както и в частта, с която е заявил, че именно той е подписал протокола.

От изложеното следва, че по делото е доказано, че действията на водача на товарен автомобил "Пежо Боксер" – В.Л., съставляват граждански деликт. Той е извършил нарушение на правилата за движение по пътищата, свързани с разположението на нерелсовите пътни превозни средства върху пътя – нарушил е съответно чл. 16, ал. 1 ЗДвП, съгласно който когато платното за движение има две пътни ленти на водача на пътното транспортно средство е забранено да навлиза и да се движи в лентата за насрещно движение освен при изпреварване или заобикаляне. В тази връзка въззивният съображава и разпоредбата на чл. 15, ал. 3 ЗДвП, съгласно който броят на пътните ленти се определя от пътната маркировка или от пътен знак, а когато няма такива – **от водачите, съобразно широчината на платното за движение**, широчината на недвуколесните пътни превозни средства и от необходимото странично разстояние между тях. Следва да се отбележи, че свидетелят Л. заявява, че пътят бил тесен, имало навялял сняг, а клоните отстрани били натежали. Свидетелят В. сочи, че непосредствено след настъпване на пътно-транспортното произшествие свидетелят Л. му е казал, че се е опитал да избегне храсти, които имало опасност да одраскат автомобила, управляван от него. С оглед тези твърдения, на изследване подлежи въпросът дали при извършване на маневрата разминаване, водачът на товарния автомобил „Пежо Боксер“ е извършил нарушения на ЗДвП. В случая приложим е чл. 44, ал. 1 ЗДвП, съгласно който при разминаване водачите на насрещно движещите се пътни превозни средства са длъжни да осигуряват достатъчно странично разстояние между пътните превозни средства. Съгласно ал. 2 от същата разпоредба, ако разминаването не може да се извърши безопасно поради наличието на препятствие или стеснение на платното за движение, водачът, чиято пътна лента е заета, е длъжен да намали скоростта или да спре, за да пропусне насрещно движещите се пътни превозни средства. В случая водачът на товарния автомобил „Пежо Боксер“ признава, че пътят е двулентов, макар и без маркировка, като твърди, че в неговата лента е имало препятствие. Тъй като водачът Л. е предприел маневрата и е навлязъл в лентата за насрещно движение, без да пропусне движещия се в нея товарен автомобил, управляван от водача В., същият е извършил нарушение на посочените норми на ЗДвП. В тази връзка и за пълнота на изложението следва да се отбележи, че в случая, доколкото е установено, че пътят е двулентов, неприложима е разпоредбата на чл. 45, ал. 1 ЗДвП.

Деянието на водача Л. е противоправно и в пряка причинна връзка от него са настъпили твърдените увреждания на застрахованото при ищеца МПС. Вината се предполага – чл. 45 ал. 2 ЗЗД.

Следователно увреденият има вземане срещу виновния водач на основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

Застрахователят е встъпил в правата на увредения по силата на факта, че е платил обезщетение за причинените с деликта вреди и за него е възникнало регресно право срещу деликвента, респективно срещу неговия застраховател по застраховка "Гражданска отговорност".

Във въззивната жалба липсват наведени съображения за неправилност на формираните от първоинстанционния съд изводи по отношение на размера на вредите (същите са били оценени от вещото лице по автотехническата експертиза на сумата от 1 170,11 лв., която надвишава размера на предявения иск), поради което и на основание чл. 269 ГПК, при съобразяване с т. 1 от Тълкувателно решение № 1 от 9.12.2013 г. по тълк.д.№ 1/2013 г., въззивният съд не следва да се произнася по този въпрос.

Възражението на ответника за съпричиняване се явява неоснователно. При релевирано възражение за съпричиняване на вредоносния резултат следва при пълно главно доказване да са установени конкретни действия или бездействия на пострадалото лице, с които то обективно е допринесло за настъпване на резултата. Необходимо е нарушението да е в пряка причинна връзка с вредоносния резултат. В частност, за да се приеме, че водачът на товарен автомобил "Ивеко" също има вина за процесното ПТП е необходимо да се установи, че при разминаването на двата автомобила на пътя между град Стрелча и град Копревщица именно той е извършил маневра в нарушение на ЗДвП. В протокола за ПТП не е отбелязано обстоятелство, от установяването на което би могъл да следва подобен извод.

С оглед гореизложеното и доколкото изводите на въззивния съд съвпадат с тези на първоинстанционния, решението на Софийски районен съд като правилно следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора жалбоподателят няма право на разноски. От въззиваемия е направено искане за присъждане на възнаграждение за осъществявано процесуално представителство от юрисконсулт, като размерът на същото съдът определя съобразно чл. 78, ал. 8 ГПК, във вр. с чл. 37 ЗПП, във вр. с чл. 25а, ал. 3 от Наредбата за заплащането на правната помощ – сумата от 50 лв.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20195457 от 7.10.2021 г. по гр.д. № 57756/2020 г. на Софийски районен съд, 78 състав.

ОСЪЖДА ЗАД „А. Б.“ АД, ЕИК: *****, да заплати на ЗД „Б.И.“ АД, ЕИК: *****, сумата от 50 лв., представляваща съдебни разноски за въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____